

Gst. 2023/33

Door grote aangetroffen hoeveelheid aannemelijk dat de drugs deels of geheel bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking; opheffen en handhaven sluiting tegenstrijdig. (Rotterdam)

ABRvS 25-01-2023, ECLI:NL:RVS:2023:277, m.nt. M. Buitenhuis

Instantie	Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Datum	25 januari 2023
Magistraten	Mr. C.M. Wissels
Zaaknummer	202200153/1/A3
Noot	M. Buitenhuis
JCDI	JCDI:ADS701841:1
Vakgebied(en)	Bestuursrecht algemeen / Handhaving algemeen Bestuursrecht algemeen / Algemene beginselen van behoorlijk bestuur Staatsrecht / Decentralisatie Horecarecht / Drugs
Brondocumenten	ECLI:NL:RVS:2023:277, Uitspraak, Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, 25-01-2023

Essentie

Door grote aangetroffen hoeveelheid aannemelijk dat de drugs deels of geheel bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking; opheffen en handhaven sluiting tegenstrijdig. (Rotterdam)

Samenvatting

Door de grote hoeveelheid aangetroffen drugs is het aannemelijk dat de drugs deels of geheel bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking. De burgemeester mag dan aannemen dat de woning een rol speelt binnen de keten van drugshandel, wat op zichzelf al een belang oplevert bij sluiting, ook als geen overlast of feitelijke drugshandel is geconstateerd. De burgemeester heeft niet verduidelijkt waarom de adviezen van de psycholoog en het Wijkteam voor het besluit op bezwaar onvoldoende waren om van handhaving van de sluiting van 6 maanden af te zien, terwijl deze adviezen kort daarvoor reden waren tot opheffing van de sluiting over te gaan. Door enerzijds de sluiting op te heffen en anderzijds de sluiting van zes maanden te handhaven heeft hij tegenstrijdige besluiten genomen.

Partij(en)

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellant], wonend te Rotterdam,

tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 22 november 2021 in zaak nr. 21/330 in het geding

tussen:

[appellant]

en

de burgemeester van Rotterdam.

Uitspraak

Procesverloop

Bij besluit van 16 juli 2020 heeft de burgemeester gelast de woning aan de [locatie] in Rotterdam te sluiten voor de duur van zes maanden.

Bij besluit van 9 december 2020 heeft de burgemeester het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 22 november 2021 heeft de rechtbank het door [appellant] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft [appellant] hoger beroep ingesteld.

De burgemeester heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 september 2022, waar [appellant], bijgestaan door mr. R.S. Wijling, advocaat te Rotterdam, en de burgemeester van Rotterdam, vertegenwoordigd door mr. C.W. de Jong, vergezeld van mr. A. Huitema, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1.

Op 30 april 2020 heeft een politiecontrole plaatsgevonden in de woning van [appellant] op de [locatie] in Rotterdam. [appellant] was niet aanwezig. De politie heeft 10.050 gram cannabis en verpakkingsmateriaal aangetroffen. De politie heeft ook vier personen in de woning aangehouden, waarvan twee hebben verklaard daar al maanden te verblijven. Een van de personen heeft verklaard dat de aangetroffen cannabis van hem is.

Aangevallen uitspraak

2.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de burgemeester in beginsel bevoegd was om overeenkomstig artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet de woning te sluiten. Ook mocht de burgemeester de sluiting noodzakelijk achten. Er was sprake van een ernstig geval, omdat de hoeveelheid cannabis de gebruikershoeveelheid ruim overschreed. Daarbij heeft de burgemeester ervan uit mogen gaan dat de drugs bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking aan derden, en dat de woning een rol vervulde binnen de keten van drugshandel. Doordat verpakkingsmateriaal is gevonden heeft de burgemeester mogen aannemen dat feitelijke handel in of

vanuit de woning plaatsvond. Ook ligt de woning in een veiligheidsrisicogebied, waardoor de sluiting als signaal mocht dienen. Verder heeft de rechtbank geoordeeld dat niet is gebleken van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). [appellant] heeft twee mensen in zijn woning laten verblijven. Het risico dat hij daarmee heeft genomen komt voor zijn rekening. Bovendien is er verpakkingsmateriaal gevonden, waardoor hij redelijkerwijs had kunnen weten wat er in zijn woning gebeurde. Dat hij zijn woning moest verkopen en hij zijn zontje in de woning wilde ontvangen zijn geen bijzondere omstandigheden. Daarnaast volgt uit de latere opheffing van de woningsluiting niet dat de burgemeester de sluiting onevenredig heeft geacht, aldus de rechtbank.

Beoordeling

Was de burgemeester bevoegd tot sluiting over te gaan?

3.
[appellant] betoogt dat de burgemeester niet bevoegd was om tot sluiting van zijn woning over te gaan. De woning stond niet als dealpand bekend en er waren geen klachten. Ook zijn er niet of nauwelijks zaken aangetroffen die wijzen op feitelijke handel vanuit de woning.

3.1.
Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, is artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet naar zijn tekst niet van toepassing bij de enkele aanwezigheid van drugs in het pand (zie de uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1907, r.o. 5.2). De drugs moeten met een bepaalde bestemming aanwezig zijn, namelijk voor verkoop, aflevering of verstrekking. Bij aanwezigheid van een hoeveelheid drugs die het door het openbaar ministerie gehanteerde criterium voor eigen gebruik overstijgt, worden de drugs geacht in beginsel bestemd, dan wel mede bestemd te zijn voor de verkoop, aflevering, of verstrekking. Het is aan [appellant] aannemelijk te maken dat dit niet het geval is.

3.2.
Niet in geschil is dat de in de woning aangetroffen hoeveelheid softdrugs de hoeveelheid voor eigen gebruik ruim overschrijdt. Bij een hoeveelheid drugs onder de 30 g wordt aangenomen dat de drugs niet gebruikt worden om te verkopen of anderszins te verstrekken, zo blijkt uit de Beleidslijn bestuurlijke handhaving artikel 13b Opiumwet Rotterdam 2019 (hierna: de Beleidslijn). Anders dan [appellant] betoogt, is voor het bestaan van de bevoegdheid van de burgemeester om op te treden niet van belang of de woning als dealpand bekend stond of dat er geen klachten over de woning waren. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat de aangetroffen drugs niet voor verkoop, verstrekking, of aflevering aanwezig waren. De burgemeester was bevoegd om tot toepassing van artikel 13b van de Opiumwet over te gaan. Het betoog faalt.

Was de sluiting noodzakelijk?

4.
[appellant] betoogt dat niet is aangetoond dat de aanwezigheid van de drugs de openbare orde zodanig raakte dat sluiting noodzakelijk was. Ook volgt uit de andere feiten en omstandigheden niet dat er een noodzaak was de woning te sluiten.

4.1.
Zoals hiervoor overwogen is het door de grote hoeveelheid aangetroffen drugs aannemelijk dat de drugs deels of geheel bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking. De burgemeester mag dan aannemen dat de woning een rol speelt binnen de keten van drugshandel, wat op zichzelf al een belang oplevert bij sluiting, ook als geen overlast of feitelijke drugshandel is geconstateerd (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 11 november 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2709, r.o. 3.1).

4.2.
Verder is van belang dat geen sprake was van een geringe overschrijding van de voor eigen gebruik toegestane hoeveelheid drugs, waardoor een minder verstrekkende maatregel hier niet kon volstaan ter bescherming van het woon- en leefklimaat bij de woning en het herstel van de openbare orde (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 28 augustus 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2912, r.o. 4.1.1). Daarnaast hadden drie

van de vier aangehouden personen in de woning antecedenten in relatie tot overtredingen van de Opiumwet. Hierdoor was aannemelijk dat het pand bekend was binnen het drugscircuit. Tot slot bevindt de woning zich in een kwetsbare wijk waar geweldsincidenten en ondermijnende activiteiten zoals witwassen van drugsgeld plaatsvinden, zo staat in het advies bij het besluit op bezwaar. De sluiting was een signaal richting de buurt en drugscriminaliteit. Uit deze omstandigheden volgt dat de burgemeester het noodzakelijk mocht achten de woning te sluiten. Het betoog faalt.

De evenredigheid van het besluit

5.

[appellant] betoogt dat hem niets valt te verwijten. Ook was de sluiting niet evenredig, gelet op de persoonlijke omstandigheden van [appellant] en zijn zoontje. Zijn zoontje is getuige geweest van de mishandeling van zijn moeder voor haar huis, waardoor hij door een psycholoog behandeld werd op het adres van [appellant]. Door de sluiting moest de behandeling plaatsvinden bij de moeder. De behandelend psycholoog en het Wijkteam hebben aangegeven dat de behandeling niet goed ging, op grond waarvan de burgemeester heeft besloten de sluiting op te heffen, aldus [appellant].

5.1.

Door de sluiting van de woning kon de behandeling van het zoontje van [appellant] niet meer bij hem thuis plaatsvinden. De behandelend psycholoog heeft in een ongedateerde brief opgemerkt dat behandeling bij de moeder thuis angstklachten veroorzaakte bij het zoontje, omdat daar de mishandeling van de moeder heeft plaatsgevonden. Verder heeft het Wijkteam op 10 september 2020 naar voren gebracht dat het voor het zoontje niet wenselijk was dat [appellant] op wisselende adressen verbleef.

5.2.

[appellant] heeft op 5 oktober 2020 de burgemeester verzocht de sluiting op te heffen. In dit verzoek heeft [appellant] de adviezen van het Wijkteam en de psycholoog bijgevoegd. De burgemeester heeft op 30 november 2020 besloten de sluiting op te heffen op grond van deze adviezen. Het besluit op bezwaar van 9 december 2020 is dus genomen toen deze adviezen al bij de burgemeester bekend waren en hij al had besloten de sluiting op te heffen. In het besluit op bezwaar heeft de burgemeester het advies van de bezwaarschriftencommissie gevolgd dat een sluiting van 6 maanden evenredig was. De burgemeester heeft ter zitting desgevraagd niet verduidelijkt waarom de adviezen van de psycholoog en het Wijkteam voor het besluit op bezwaar onvoldoende waren om van handhaving van de sluiting van 6 maanden af te zien, terwijl deze adviezen kort daarvoor reden waren tot opheffing van de sluiting over te gaan. Een bestuursorgaan moet in een besluit op bezwaar zijn eerdere besluit heroverwegen op basis van de feiten en omstandigheden ten tijde van de heroverweging. Door in zijn besluit van 9 december 2020 voorbij te gaan aan de adviezen van de psycholoog en het Wijkteam en zijn besluit van 30 november 2020 heeft de burgemeester gehandeld in strijd met dit uitgangspunt. Door enerzijds op 30 november 2020 de sluiting op te heffen en anderzijds op 9 december 2020 de sluiting van zes maanden te handhaven heeft hij bovendien tegenstrijdige besluiten genomen. De rechtbank is hier ten onrechte aan voorbij gegaan. Alleen al hierom ziet de Afdeling aanleiding het hoger beroep gegrond te verklaren en de aangevallen uitspraak te vernietigen. Het overige wat [appellant] over de evenredigheid van de sluiting van zes maanden heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking.

Voor het oordeel dat de resterende sluiting van ruim vier maanden onevenredig is ziet de Afdeling geen grond. Hierbij betreft de Afdeling dat, voor zover [appellant] niet op de hoogte was van wat zich in zijn woning afspeelde, hem dit te verwijten valt. Van [appellant] mocht worden verwacht dat hij zich tot op zekere hoogte informeerde over het gebruik dat van de woning werd gemaakt. Door beter toezicht te houden had [appellant] redelijkerwijs kunnen weten wat er in de woning gebeurde.

Conclusie

6.

Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd.

7.

Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van de burgemeester van 9 december 2020 gegrond verklaren en dat besluit vernietigen. Nu de burgemeester inmiddels de sluiting heeft beëindigd, hoeft hij niet alsnog een nieuw besluit op bezwaar te nemen.

8.

De burgemeester moet de proceskosten vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 22 november 2021 in zaak nr. 21/330;
- III. verklaart het beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de burgemeester van Rotterdam van 9 december 2020;
- V. bepaalt dat de burgemeester geen nieuw besluit op bezwaar hoeft te nemen;
- VI. veroordeelt de burgemeester van Rotterdam tot vergoeding van bij [appellant] in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 3.366,78, waarvan € 3.348,00 is toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- VI I. gelast dat de burgemeester van Rotterdam aan [appellant] het door hem voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 455,00 vergoedt.

Noot

Auteur: M. Buitenhuis^[1]

Naschrift

1.

Deze uitspraak gaat over een woning in de gemeente Rotterdam die op grond van artikel 13b Opiumwet voor de duur van zes maanden gesloten is, omdat er ruim 10 kilogram cannabis is gevonden. Twee aspecten van deze uitspraak zijn besprekingswaardig. Allereerst de vraag of een grote hoeveelheid hard- of softdrugs aan zich een grond kan opleveren om een woningsluiting noodzakelijk te achten. Ten tweede welke feiten en omstandigheden in de heroverweging van een openbare-ordegerelateerd besluit moeten worden betrokken en

hoe zich dat verhoudt tot een tussentijds besluit om de sluiting op te heffen.

2.

Kan een grote hoeveelheid hard- of softdrugs an sich een grond opleveren om de sluiting van een woning noodzakelijk te achten? Die vraag speelde al even in mijn hoofd na de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2022 waaruit een aangescherpt beoordelingskader volgt voor het aannemen van de noodzaak van een woningsluiting. Vóór 6 juli 2022 gold bij een sluiting op grond van artikel 13b Opiumwet dat een burgemeester bij het aantreffen van een handelshoeveelheid drugs (0,5 gram harddrugs of 5 gram softdrugs) in beginsel mocht aannemen dat er sprake is van handel. Het was dan aan de overtreder om het tegendeel aannemelijk te maken (ABRvS 5 juni 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1807). De gedachte daarbij was dat wanneer in een woning een handelshoeveelheid drugs wordt aangetroffen, aangenomen mag worden dat de woning een rol vervult binnen de keten van drugshandel en dit op zichzelf al een belang bij sluiting oplevert.

3.

In de uitspraak van 6 juli 2022 formuleerde de Afdeling een aangescherpt beoordelingskader voor het mogen aannemen van noodzaak (ABRvS 6 juli 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1913). Dit beoordelingskader volgde al met zoveel woorden uit de overzichtsuitspraak van 28 augustus 2019 (ABRvS 28 augustus 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2912, *Gst.* 2019/177, m.nt. A. Schreijenberg) en de Harderwijkuitspraak van 2 februari 2022 (ABRvS 2 februari 2022, ECLI:NL:RVS:2022:285, *AB* 2022/120, m.nt. M. Van Zanten, *Gst.* 2022/28): aan de hand van de ernst en omvang van de overtreding moet beoordeeld worden of de sluiting van een pand noodzakelijk is ter bescherming van het woon- en leefklimaat bij het pand en het herstel van de openbare orde. Voor de beoordeling van de ernst en omvang van de overtreding is van belang of de aangetroffen drugs feitelijk in of vanuit het pand werden verhandeld. In de uitspraak van 6 juli 2022 vult de Afdeling dit in met voorbeelden. Dat drugs feitelijk in of vanuit het pand worden verhandeld kan blijken uit meldingen bij de politie over mogelijke handel vanuit het pand, verklaringen van buurtbewoners of attributen die kunnen wijzen op drugshandel (bijvoorbeeld gripzakjes, ponypacks of een (grammen)weegschaal).

4.

Als er te weinig aanwijzingen zijn dat in of vanuit het pand wordt gehandeld, dan zal de burgemeester nader moeten onderbouwen waarom dat het geval was. Slaagt de burgemeester hierin niet, dan zal er doorgaans een mindere mate van of geen overlast zijn in de omgeving van het pand en wordt de openbare orde in mindere mate of niet verstoord. In dit soort gevallen vindt de Afdeling een sluiting van meer dan zes maanden in beginsel onevenredig. Als niet alleen aanwijzingen dat drugs in of vanuit het pand werden verhandeld afwezig zijn, maar ook andere omstandigheden ontbreken (zoals de omstandigheid dat het gaat om harddrugs, een recidivesituatie en de ligging van een pand in een voor drugscriminaliteit kwetsbare wijk) kan dit ertoe leiden dat er helemaal geen noodzaak overblijft om het pand te sluiten, aldus de Afdeling in haar uitspraak van 6 juli 2022.

5.

Uit de uitspraak van 25 januari 2023 lijkt te kunnen worden afgeleid dat de noodzaak voor een woningsluiting ook gemotiveerd kan worden met een zeer grote hoeveelheid drugs (in dit geval ruim 10 kilo cannabis). De Afdeling overweegt namelijk dat het door de grote hoeveelheid aangetroffen drugs aannemelijk is dat de drugs deels of geheel bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking. De burgemeester mag dan aannemen dat de woning een rol speelt binnen de keten van drugshandel, wat op zichzelf al een belang oplevert bij sluiting, ook als er geen overlast of feitelijke drugshandel is geconstateerd. In de uitspraak wordt benoemd dat

er ook verpakkingsmateriaal is gevonden, drie van de vier aangehouden personen in de woning antecedenten in relatie tot overtredingen van de Opiumwet hebben en de woning zich in een kwetsbare wijk bevond waar geweldsincidenten en ondermijnende activiteiten zoals witwassen van drugsgeld plaatsvinden. Maar dat noemt de Afdeling niet ter onderbouwing van de noodzaak van de sluiting.

6.

De uitkomst van dit onderdeel van de uitspraak acht ik logisch. Bij het aantreffen van ruim 10 kg cannabis is het wel erg lastig om aan te tonen dat dat voor eigen gebruik is. Ik kan me er goed in vinden dat de sluiting dan noodzakelijk is, gelet op het doel van de Opiumwet. Wel leidt dit weer tot enige onduidelijkheden. Het is namelijk de vraag waar de grens wordt gesteld voor het aannemen van een 'grote hoeveelheid drugs'. Bij de grens van de handelshoeveelheid (0,5 gram harddrugs of 5 gram softdrugs) was dit helder, maar als de Afdeling deze lijn blijft hanteren dan zullen de grenzen daarvan nog in de jurisprudentie moeten worden uitgekristalliseerd. Of zou er ruimte zijn voor de burgemeesters om dit in beleid te vatten? Daarnaast is de vraag of dit ook geldt wanneer het te sluiten pand geen woning is. Artikel 13b Opiumwet strekt niet alleen tot het kunnen sluiten van een woning, maar ook van een lokaal en daarbij behorend erf.

7.

Een ander interessant aspect uit de uitspraak gaat over de verhouding tussen het besluitvormingstraject aangaande de sluiting en de opheffing daarvan. Welbekend uitgangspunt is dat herstelsancties,^[2] waaronder openbare-ordegerelateerde besluiten,^[3] ex tunc worden getoetst, aan de hand van de informatie die ten tijde van de overtreding en het naar aanleiding daarvan genomen primaire besluit beschikbaar was. In 2020 schreef A-G Wattel een zeer uitgebreide conclusie over de ex-nunc- en ex-tunc-toetsing van handhavingsbesluiten (ABRvS 11 maart 2020, ECLI:NL:RVS:2020:738). De Afdeling volgde deze lijn die erop neerkomt dat de oude lijn toetsing van feiten ex tunc bij sanctiebesluiten in stand blijft, met enige nuances (ABRvS 28 oktober 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2571). Zo moest er volgens de A-G minder rigide in termen van ex nunc en ex tunc worden gedacht: overkoepelend uitgangspunt is dat herstelsancties effectief en evenredig moeten zijn. Daarnaast moet een bestuursorgaan bij de beslissing op bezwaar vaststellen of het met de kennis en op basis van het recht van toen destijds tot een correct primaire besluit is gekomen. Vervolgens moet beoordeeld worden in hoeverre de ontwikkelingen nadien tot het moment van heroverwegen in verband met de te handhaven norm nopen tot gehele of gedeeltelijke heroverweging (bij de beslissing op bezwaar).

8.

Uit deze uitspraak volgt dat de uitkomst van de besluitvorming over de opheffing ook relevant is voor het besluit aangaande de sluiting. Het besluit tot toepassing van bestuursdwang gaat onderuit vanwege de evenredigheid van de sluiting. De burgemeester had, gelet op deze persoonlijke omstandigheden, besloten de sluiting (op verzoek van appellant) op te heffen. Dit " *gelet op de persoonlijke omstandigheden van [appellant] en zijn zoontje*". Het zoontje was getuige geweest van de mishandeling van zijn moeder voor haar huis, waardoor het zoontje bij het adres van vader behandeld moest worden. Door de sluiting moest het zoontje toch in het huis van zijn moeder behandeld worden en op wisselende adressen verblijven, waardoor het - zo volgde uit adviezen van de psycholoog en het wijkteam - niet goed ging met het zoontje. Gelet op deze omstandigheden had de burgemeester 4,5 maand later besloten om de sluiting - die eigenlijk 6 maanden zou duren - tussentijds op te heffen.

9.

Dat had volgens de Afdeling ook gevolgen moeten hebben voor de beslissing op bezwaar inzake het

sluitingsbevel: de burgemeester had de redenen die ten grondslag lagen aan de opheffing volgens de Afdeling ook in de heroverweging moeten betrekken. De omstandigheid dat het niet goed ging met het zoontje van appellant, wat aanleiding gaf om de sluiting op te heffen, was op het moment van de beslissing op bezwaar al bekend. Gelet daarop kon de beslissing op bezwaar inzake het sluitingsbesluit niet worden gehandhaafd. De Afdeling achtte de besluiten door enerzijds op 30 november 2020 de sluiting op te heffen en anderzijds op 9 december 2020 de sluiting van zes maanden te handhaven tegenstrijdig.

10.

De uitkomst lijkt voor een leek op zich logisch en te begrijpen, maar de vraag is hoe dit zich verhoudt tot de lijn van ex-tunc-toetsing bij handhavingsbesluiten die zijn gerelateerd aan de openbare orde. Het is mijn inziens terecht en redelijk dat de burgemeester op het moment dat de kritieke informatie over het zoontje boven tafel kwam besloot om de sluiting - gezien de omstandigheden van dat moment - op te heffen. Maar dat maakt mijns inziens nog niet per definitie dat dit consequenties moet hebben voor de besluitvorming over de initiële sluiting. Dit vormen twee separate besluiten die op hun merites moeten worden beoordeeld. Dat zou het ongewenste effect kunnen hebben dat burgemeesters minder geneigd zijn om aan opheffingsverzoeken mee te werken. Wanneer deze uitspraak de bestendige lijn wordt, kan dat een ongewenste uitkomst zijn.

Voetnoten

[1] Mariëtta Buitenhuis is advocaat bij AKD.

[2] Zie in dat kader bijvoorbeeld deze uitspraken: ABRvS 1 april 2020, ECLI:NL:RVS:2020:955 en ABRvS 10 augustus 2005, ECLI:NL:RVS:2005:AU0735, *Gst.* 2006/96, m.nt. J.M.H.F. Teunissen.

[3] ABRvS 2 februari 2022, ECLI:NL:RVS:2022:335; ABRvS 22 juli 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1755, *Gst.* 2021/70, m.nt. F.A. Pommer.